

Joan Robert Cayuela, "Napo": «Tenia el talent i les condicions per ser professional; el cap, no»

Exfutbolista de Roses, Figueres, Girona, Andorra, Terrassa, Olot, Pozoblanco, Corralejo i Base Roses

Perquè sí, Napo era, diem-ne, que entremaliat. Jove, vaja, i tenia facilitat per descontrolar-se. Per això, segurament, Jorge D'Alessandro l'obligava a anar a dormir a casa seva els divendres abans dels partits perquè no sortís de festa. «Un dia per Carnaval em vaig disfressar de torero amb un cap de cèrvol al cap perquè no se'm reconegués. Me'l volia treure a dins de Chic, la discoteca, però resulta que D'Alessandro també hi era...Vaig haver d'estar tota la santa nit amb el cap de cèrvol posat». I com aquestes, a cabassos. «M'agradava el sidral, la gresca. Estava grillat i volia viure la vida al màxim. Menjar-me el món. Quan era al Pozoblanco se'm va ficar al cap la idea de ser torero. Vaig debutar el dia de la festa major del poble i vaig fer dos gols. Per celebrar-ho vam anar a un encierro i em vaig posar a davant d'una vaca. Era petita sí, però em va cardar una envestida que encara em fa mal», riu SúperNapo, el nom de la penya que tenia al seu honor perquè celebrava els gols fent de Superman. «Encara em truquen perquè vagi a la festa del centenari», diu orgullós. «Em quedo amb això. Amb què quan em trobo amb un excompany se'n alegra de veure'm i somriu. O quan veig un nano que he entrenat, es para i em saluda amb respecte, agraït. Això és el que em deixa el futbol, més que no pas haver jugat al Villamarín o San Mamés». Napo desprenia i desprèn felicitat i l'encomana a base de bromes i bon humor. Si hauria pogut jugar més temps a l'elit? Si hagués tingut les neurones alineades quan tocava, la carrera hauria estat més bona, sí, però ningú em garanteix que la vida personal hauria estat millor. Tenia el talent i les condicions per arribar, però el cap, no». D'Alessandro havia de fer de mestre o de policia amb el rosinc que va causar un gran impacte quan va arribar al primer equip del Figueres la primavera del 1989. «Jo havia crescut en una època de fang a Roses i m'hi sabia moure molt bé. Tenia molt de carrer...En els viatges cap al nord fèiem partides de pòquer al bus amb els veterans i quan encara no havíem arribat a l'àrea d'Alfajarín, ja els havia plomat tots i s'havia tret «més que un sou». «Guanyava més calés a les partides que amb el sou i per això sempre desitjava anar convocat a fora». Aquelles timbes generaven emprenyades fortes dels Valentín, Márquez i companyia la qual cosa va fer que D'Alessandro les prohibís al bus. Al bus sí, però als hotels, ja era més complicat. «Un dia després de perdre a Vigo érem a l'habitació amb Alejo, Vilanova, Márquez, Valentín ...De cop van trucar a la porta i era el míster cridant com un boig. 'No us fa vergonya. Acabeu de perdre i esteu aquí jugant?' Van rebre tots menys jo, que de seguida em vaig ficar a dins l'armari i no em va descobrir». I d'on ve això de Napo? «Abans es posaven tres noms a les partides de naixement i el meu pare, tip de sentir consells, va decidir que el tercer seria Napoleó. Un dia a l'escola passant llista, un mestre ho va dir en veu alta i, fins ara. La meva mare era la única que em deia Robert». Descartat pel Figueres d'infantil «per baixet», va estar a punt de plegar. El Vilanova de la Muga el va recuperar i Paco Martínez se'l va endur primer al Roses i d'allà al Figueres -a canvi de 12.000 euros-, a la categoria de plata. «'T'hi atreveixes?'», em va preguntar. I així va ser com va passar de jugar amb el filial del Roses a 3a Regional contra el Vilajuïga a fer-ho a Segona A al camp del Betis en tres setmanes. De Figueres passaria al Girona, on seria la nineta dels ulls de Xavi Agustí, «el millor». «Sempre deia que el Girona hauria pujat a Salamanca el 1992 si no m'hagués lesionat». De sang calenta, d'enganxades en va tenir algunes. Quique Yagüe, Lucendo i també Stoichkov, en un Figueres-Barça. «Va venir Cruyff i em va dir 'tranquilo, Napo'. Era el meu ídol i em coneixia! Vaig quedar de pedra». En futbol platja també va fer carrera amb l'Esplais. Com a entrenador passaria per Banyoles, Vilajuïga o Base Roses, entre altres. I al seu currículum també hi té "un títol europeu d'snowboard". «Havíem jugat amb el Roses a Andorra i vam sortir una mica al vespre. Vam anar a un lloc on entregaven els premis de l'Europeu d'snowboard. Van cridar el campió tres cops i no sortia. Era un noruec. A la quarta, vaig dir als companys 'si no surt, aplaudiu i crideu que pujo jo'». I així va ser com Napo, geni i

figura, va ser campió d'Europa per una nit. El millor record no és aquell, sinó l'etapa amb el Figueres infantil -«érem feliços»- i l'època al Base Roses «amb els amics».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/03/16/napo-tenia-talent-les-condicions-127981520.html>